

Hortobágyi László
Hortadamus levele a Galatabeliekhez
2011

Kétségkívül a kasztevolúciós tülekedés rákényszeríti szerencsétlen halandó lakóit vagy elhagyóit, hogy a *szociumban* végrehajtott - számukra tehetségtelenségük okán is egyedülinek tűnő - érvényesülési hálózatépítési ámokfutás (*amokarma*) szükségszerűen felülírja életükben, az alapvető - egyébként is alacsony helyiértékű - erkölcsi paramétereket. A magasabb IQ-val rendelkező (igaz korábban a gyarmatosításból meggazdagodott) országokban, ahol később (ezáltal is) a személyes emberi tér és alkotói autonómia jogi (és szükségszerű) legitimizációt nyert, ott, a közösségi struktúrákban ez a "többszólamúság" kooperatív összeadódik és így az lukratív osztársadalmi nyereségként (*synergy*) épül be a halmazba.

A kelet-európai rendi struktúra természete (itt *Hungisthanban* aztán igazán), hogy egy adott közösségi halmaz csípésrendjének bozótharcában a benne résztvevő egyedeket elsősorban a másik letiprásában tegye érdekelté s ekként is jutalmazza meg. Örökölhető kontraproduktív *feedback*. Az így létrejövő mínusz végösszegű osztársadalmi interakciók legnagyobb közös rosszként való összeadódása alakítja egy lokális halmaz történelmét és benne a megnyomorított egyedek napi életérzését. Majd kreatív intelligenciáját. Meg az öröklött tehetetlenségét. Meg a tovább adott családi sorskönyv karmaszervíz képességét-képtelenségét.

Pedig általában elmondható, hogy az emberek nem gonoszak, csak a magukra épített társadalomban bonyolított interakcióikra való reagálásuk az.

Olykor nagyon.

Huszadrangú részlete ennek, de ma például ott tartunk, - szemben a hatvanas évek jövőképevel - hogy az egyéni körlet és a fiatalos autonómia kívánása és tágítása helyett a fiatalok - mint egykor mindig is - újra a család-házasság modellbe menekülnek a *Szülői Társadalom* elöl, mint egyetlen lehetséges legális *azylum*. Az ebből, az amúgyis meghaladott és beomlott modellből kitalált devianáns meleg közösségek - devianciájuk felszabadító szabadsága és percepcióképességének kamatoztatása helyett - szintén a (meleg)házasságért küzdenek. Mindez végzetesen idejétmúlta, olyan mint a holttestek gyöngédsége, amelyek visszajönnek, hogy ölelgessék az élőket. Alaptézis, hogy nem oldható meg egy probléma ugyanazzal a gondolkodásmóddal amellyel azt létrehozták.

Az ilyen *gödeli* struktúrákat igazoló hibás gyakorlatot, tehát az ember személyiségét és életminőségét lerongyoló napi közösségi interakciókban meglévő veszélyeket és csapdákat fel kell ismerni, mert csak így lehetséges, hogy az individuális lét önkorrekciója hozzájáruljon a világ jobbá válásához.

Nos, a *Meleg Családi Modell* meghaladása csak egyike lenne az amúgy is kihagyott de a rendelkezésre álló lehetőségeknek, pedig az ezek felismeréséhez szükséges intelligencia megléte nem kéne, hogy akadálya legyen a "*karmikusan*" kinyerhető összhaszon és szabadság lukratív felismerésének. Már akiknek.

A személyes tér szabadságáról először mindenkinek magának kell gondoskodnia. Ha ezt nem teszi akkor kollektív szinten ez hiányként adódik össze amely egy olyan polgári társadalomhoz vezet, amelyben nincsenek polgárok. Ha pedig egy társadalom struktúrálatlan, akkor annak mindig megvannak a maga súlyos következményei. Lássuk tehát.

A 17. századtól egészen a 20. század közepéig, az emberek úgy tudták, hogy a hatalom és a politika a nemzetállam keretein belül működik. A vesztfáliai béke (1648) óta - ami véget vetett a vallási háborúknak Európában - a filozófusok megnyugodtak abban, hogy létezik területi szuverenitás: ennek lényege a *cuius regio eius religio* elve, ami azt jelenti, hogy aki uralkodik, az előírhatja, hogy az uralma alatt levők milyen istenben higgyenek. Később a nemzetállam születésével a *religiót* lecserélték a *natióra*, és a birtokolt terület egybefonódott a nemzettel.

Kelet-Európa roncsolt, mutagén társadalmaiban - így *Hungistanban* nemkülönben - az állami és kommunális élet az *Osztrák–Magyar Monarchia* logisztikai rendszere szerint működött, és amelynek rácsszerkezete a klasszikus porosz rendszer koppintott mintázata volt.

Ez a logisztikai struktúra az 1948-as "*kommunista*" hatalomátvétel után szinte töretlenül fennmaradt, de kínosan kereszteződött a bizánci jellegű, moszkvai rendszerrel. Ebben a cseppfolyós félázsiai létben a napi életérzést hol a közigazgatás "törvényes" rendje, hol a világhatalmak hidegháborúin élősködő helyi komprádor kasztok (és azok hatalmának fennmaradását szolgáló hamis létprioritások rendőri érvényesítése), hol a kurucos ellenállás alakította, de azt, hogy mikor melyik, azt soha sem lehetett világosan kibogozni. Az elasztikus társadalmi tudat az ilyen helyzetekből kivonatolja a maga túlélési stratégiáját: légy alkalmazkodó de a ne légy törvénytisztelő.

Magyarországon 1989-es fordulatot követően tovább kondicionálódik ez a zűrzavar, amit mind a mai napig nem követ tisztulás a politikai élet és történelmi traumák feloldását illetően. Nemcsak a Trianon-Holokaust traumaközösségek meszesednek zárványokká, az összes többi meg- és feloldhatatlan sérelem válik paranoid szociálepileptikus "*niche*"-vé (*iPod*) a társadalmi *homeosztát* halmazában, ahol a nemlétező (és a hatalom által mindig deformált és korlátozott) szociológiai kutatások

és azok hiányos adatbázisai által paritásba hozható társadalomképek csonka mivolta és a kasztközi diskurzus teljes hiánya valósul meg.

A foszladozó közintézmények erózióját kompenzálhatják a személyes kapcsolatrendszerek, csakhogy nem a közintézmények szétesése miatt romlanak meg a személyes kapcsolatok, hanem fordítva. Az állampolgárok az alkalmazkodási stratégiájukat szintén a diktatúrából hozzák, így korrupciós rendszereik védelmében mélyen behúzódnak azokba a familiáris, szövetségi, kliensi rendszerekbe, amelyek a társadalom demokratikus jellegével szemben a törzsi jelleget erősítik. Ezek igen szoros, gettószerű pszichológiai és etikai struktúrák, és tűnjenek bármily merevnek is, igen alkalmazkodók: ez bennük hosszútávon a legveszélyesebb. A túlélési stratégiákra berendezkedett kollektív tudatnak, (amely egoizmusra hajlik, de autonóm individualitásra nem), ekkor egy olyan közösségi logisztikát kellett volna integrálnia - többek közt - amely e tájékon teljesen ismeretlen történelmi tapasztalatokból, így például az arányos és egyezményesen támogatott közteherviselés vagy urbánus öngazgatás több százéves gyakorlatából táplálkozik.

Az ún. politikusok és "gondlkodó" köreik a második világháború óta tagolatlan társadalom azon, városi vagy falusi tömegeit képviselik, amelyeknek egyben az elsőgenerációs tagjai. Köreikben előfordulnak tehetős és gazdag emberek, de ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy lenne politikailag iskolázott középosztály. Stabílan vagyonos, politikailag erős középosztály érdekartikulációja és annak hagyományai nélkül sehol a világon nem létezik képviselői demokrácia. Nem csak *Hungisthanban* nincs ilyen, az egész posztkommunista Zónában nem található. Viszont a középosztály hiánya miatt a társadalmi csoportok közt megvalósult gyűlöletklaszter létevel - mint egyedüli kommunikációs csatorna - történelmi adottságként, tartósan számolni kell. Lassan közismerté válik, az ukrán éhínség, a *holodomor*, amelyben 3 millióan haltak meg az 1930-as években, a szovjet vezetés tudatos döntése szerint történt, vagy, hogy a németek a háború során 3 millió szovjet hadifoglyot öltek meg. 1943-ban történt, hogy szervezett ukrán fegyveresek lengyelek tízezreit gyilkolták halomra etnikailag tiszta saját állam reményében, vagy idézzük fel azt a keveset amit *Katyn*-ról tudunk, tehát mi lett volna ha a lengyel értelmiséget nem pusztítja el Sztálin, ha az ukránokat a zsidók tömegeinek legyilkolása során nem képezi ki a *Wehrmacht-Schutzstaffel* az ilyesfajta mészárlások elkövetésére.

A holokauszttal együtt nincs még egy ilyen régió a világon a 20. században. A legközelebbi hasonlóság a kínai éhínség lehetne, abban 1958–1960 között 30 millióan haltak meg de az sokkal nagyobb területre esett. A kambodzsai tömegmészárlás gyors kivitelezése is amely 1,7 millió embert "érintett", nos itt is leképeződik a keleti tömegtársadalmak értékrendje az egyéni emberi élet létjogosultságát illetően.

De sehol a világon nincs az öldöklésnek olyan klasztere, mint itt, ahol a 20. század már említett (legalább) három legnagyobb európai tömegmészárlása többé-kevésbé

ugyanott, területileg egymást átfedve zajlott le.

1959-ben *Stanislaw Lem* itt (*Krakow*) írta meg az *Éden* regényét.

Mellesleg a történészeknek az lenne a dolguk, hogy megismertessék a hagyományok eme üledékes láncolatát a köz számára, aztán mindenkinek "saját hangja, vigye haza".

Az 1989-es redisztributív kiszákmányolás modellváltása, amelyben persze nyoma nem volt semmiféle forradalmi átalakulásnak, egy szinte lehetetlen feladat elé állította a *hungisthani* társadalmat. Szükségszerűvé tette, hogy a kelet-európai globalizáció szokatlan körülményei között, gyakorlott politikai osztály híján és az európai világtrendhez képest minimum 100 éves késéssel úgy hozzon létre egy eredeti tőkefelhalmozást, hogy a vagyonosodás ne az állam és ne a szociális elosztórendszerek rovására menjen. Ilyen eredeti tőkefelhalmozást a történelem eddig még nem produkált. Ennek nyomán az immuniflexként beindult "ellenforradalom", a volt szocializmus második gazdaságaként kiépült *gebin* illegális felvilágát és annak teljes kliensi rendszerét mozgósította. Ezek a masszív illegális és privatizációs hálózatok azóta is módszeresen lerabolják a mindenkori államot, ami természetesen és ismételten a legalul lévő legszegényebbek rovására (is) megy.

Megszűnésére csak attól a pillanattól kezdve lehet számítani, ha kialakul egy jelentős vagyonos osztály stabilizált életformája amely egyéni gyarapodása érdekében többet már nem tud elvenni a társadalomtól, hanem kénytelen beruházásként visszaadni, például tudást és munkát. Az, hogy ez az elkésett felhalmozás és annak elemi szenvedélye miként tud majd itt és most működni a világméretű tőkeáramlás és a globalizált környezeti pusztítás körülményei között: az a jövő rejtélye.

Itt - de a nyugati "demokráciákban" nemkülönben - a gazdasági érdekek jelenleg eltérítik a politikai folyamatokat egy olyan irányba, hogy az amúgy is túlterhelt demokrácia már nem képes a „közjó” irányába terelni a politikai akaratképzést és a létalapja továbbra is a tőkésített embervér marad.

A magyar felvilágosodás a magyar reformkor függetlenségi háborújának leverésével ért véget. Ekkor nemcsak a nemzet szabadsága szenvedte el a összeomlást, hanem a szabadság másik fontos biztosítója, a társadalmi egyedek jövőbeli individualizációja is vereséget szenvedett. Ahol az egyéniségnek nincs közösségi tere, ott az egoizmus felé hajlik el az élet, amely ösztönszerűleg a familiáris és törzsi kapcsolatokat kedveli és ez lehet a magyarázata annak is, hogy a magyar társadalom inkább az ún. bázisdemokrácia felé hajlik és nem a képviselői demokráciára. Ami történelmileg igazolt, de ez veszélyes készletés mert megnehezíti az elkerülhetetlen világintegrációt.

Napjainkban e globális folyamat oldalágán kivirágzó, a helyi kliensburzsoázia általi kiszákmányolás és tőkefelhalmozás fenotípusai mellett, az "újkorai nemzetállamok" lázálma és az Unio vagy az elkerülhetetlen *Világállam* ellen az e víziókért folytatott

(gazdasági) szabadságharc a kelet-európai rendszerek virulens továbbélését bizonyítja.

A jelenlegi kelet-európai helyzetet tehát, a látszólag demokratikus keretek mögött, nagyobbrészt a helyi gazdasági elit akaratérvényesítése jellemzi, nem meglepő módon. Az egyes közép-európai gazdaságokban a komoly játékosok száma azonban véges: a többségük nemzetközi nagyvállalat. Ezek akciórádiuszát semmiféle komoly régiós politikai akarat nem tudja és nem is meri igazán korlátozni. Ugyanakkor a multik, ha köreiket nem zavarják, általában gondosan kimaradnak a (párt)politiká(k)ból, így a pártok kakasviadalaiban a gyengébb nemzeti tőkések is szóhoz juthatnak, most szerényebb összegért is szerezhethetnek maguknak nagyobb befolyást, s válnak a politika szponzoraivá. Így alakul ki, hogy a nyugati posztdemokráciákhoz képest - amelyekben a gazdasági elitek legerősebb kutyái kamatozhatnak - itt nem a legmeghatározóbb játékosok (vagyis a politikai mező felett lebegő multik), hanem a másodrangú elitek próbálnak ügyeskedni. A közép-európai pszeudodemokrácia - valójában alapvetően provinciális technokráciaként - a másodosztályú gazdasági érdekek foglyává lesz ahol az állam a gazdasági elitek egyfajta önkiszolgáló hipermarkecévé válik. Ez a leszakadás egyik oka a kényszerpályán lévő világfejlődés egyébként szintén nem kívánatos fővonaláról.

Miután fehér ember fogyasztói társadalma penészként lepi el a bolygót és rövidlátóan semmilyen politikai artikulációs lehetőséget nem engedélyez a tőle eltérő kultúráknak, így lesz jutalma a terrorizmus. A nemzet, mint homeosztázis a Föld bármely pontján már annyira szétesett és annyira átstrukturálódott, hogy semmilyen kollektív akarat, még a *e-dzsihád* sem képes a geopolitikai-nagyhatalmi döntések befolyásolására.

A multinacionális korporációk, azok igen, így a megváltásnak egyszerűen nincs más kapuja, mint az általuk finanszírozott tudomány melléktermékeiből csepegtetett ökoteknika, zöldikék hiába is haragszanak a tudományra. Viszont képzeljük el a megváltást *Exonybm* módra. Így tehát mára az egész emberiség egy alagútban rohan, ha megáll: hőgutában meghal, avagy *Gaia Mama* beadja a kulcsot.

A globalizáció különböző mértékben, így Közép-Európában is (akaratlanul) megemelte a fogyasztás szintjét és az ipari országokban az ún. demokratikus államberendezkedésű hatalmi struktúráknak nincsenek geopolitikai ellenfeleik. Itt is hamar kifinomultak a "rábeszélők" (*cyber*)technikái és egyéb homálykeltő technikák, ma már nincs szükség arra, hogy az állami ideológiát az állami erőszak fenyegetésével párosítsák, az importált politikai marketing, az új aljas kommunikációs technikák vagy az újjászülető neo-agitprop stílus általában kezelni tud szinte bármilyen kommunikációs helyzetet. A vesztes és alávetett többség kiherélt politikai apátiája kifejezetten előnyös lehet, hiszen növeli az állam mozgásterét így ebből következően a kelet-európai pszeudodemokráciákban - ha megőrzik az

intézményi homlokzatokat és jól használják a manipulatív technikákat - igen kevésbé várható a tömegek lázadása. Előreláthatóan a rezsim esetleges lecserélése (az értelmiség a hatalomba történő szakaszosan oszcilláló araszolása által és amely csak a platóni államban lesz egyszer lehetséges) elsősorban - minden értelmiségi nagyképűsködés nélkül - annak értelmiségpolitikája révén következhet be.

Az éppen regnáló politikai (*survival of the fittest*) csapatokat szinte kizárólag a mellőzött vagy a stallumok szükössége okán elégedetlen szakértelmiség buktathatja meg manipulatív tudása visszavonásával, fázissemleges szolgáltatásai leállításával, így ezen "halmazok" megbízható ellenőrzésének kiépítése és/vagy megvásárlása elsőrendű társadalompolitikai feladattá válik.

Ebből lesz egy interaktív és a kölcsönös függésen alapuló tolongás az állami újraelosztás vályúinál, ugyanis a hasznos és haszontalan idiótáknak szánt manipulatív tudásnak csupán egyetlen, hosszú távon is fizetőképes vásárlója van, az pedig maga az állam, az alulról induló politikai kezdeményezések vagy a civil szféra ilyesmiért fizetni nem tud, s általában nem is akar. Következésképpen az állami állások, megrendelések, informatikai, szociológiai statisztikák a szakértői egzisztenciák létfeltételeinek illetve jutalmazásainak összehangolása (mátrixa) szintén kiemelkedően fontossá válik. A globális és helyi posztdemokráciákban mindehhez persze a társadalmi ranglétra másik végén rekedt tartós veszteseket - sokszor az értelmiség segítségével - kell kiebrudalni a politikai rendszerből, persze ha eléggé lent vannak és így képtelenek érdekeik megfogalmazására, akkor a vesztesek önként is kivonulnak-kiszorulnak a rendszerből. Ez a típusú szelekció (szemben a középkorival) a személyiség torzításával, az öngyilkosságra, az addiktív életvitelre és az egyed saját magának okozott betegségeire redukálódik (régén azt mondták az "osztályharc" helyett), illetve az általános rosszkezd eluralkodása révén működik ezekben a rétegekben és országaikban, akiknek egyébként, talán éppen a kívülállásuk és a devianciájuk okán lehetnének a társadalmat előrelendítő új gondolataik és új látásmódjaik. A kisselektálódás által tehát pontosan az újdonságot bevívó tevékenységük szűnik meg az osztársadalom mindenkori kárára.

Ami a lehetséges közeljövőt illeti: korábban és a nyugati játszótérfeleken az ottani posztdemokráciában az állami funkciók (*thatcherized*) neoliberális lebontása végül is a gazdaság aktív szereplőiehez képest az állam elhülyülését eredményezte. A kelet-európai pszeudodemokráciákban az e koncepció (hibásan másolt) gyakorlatának átmeneti időszakában a szabályozási pozíciók részleges feladása, a végletekig elrontott és bűnös privatizáció, a szociális nyilvántartás szétesése révén, vagy akár a kiscigányként egyre dagadó szürkegazdaság "felderíthetetlenségéből" következően is, az állam terepismerete fokozatosan leépült. E terep a stalker Zónához hasonlítható különössége abban is feltárható, hogy ebből a (gazdaság)történeti helyzetből valószínűsíthetően nem valami újkori rekorrekció élesíti vissza a

társadalmi-hatalmi szabályokat a "valódi" nyugati "demokrácia" sziluettjéhez hanem egy újetatizmus alapjai rakódnak le.

Bármilyen legyen a kormányok programja és "nemzeti" *ars poeticája*, az újetatizmus hagyományosan és elkerülhetetlenül a gyengék vállára helyezi át az erősekéről a rendszer terheit. A kis tulajdonosokat csak annyiban "menti" meg a teljes pusztulástól, amennyiben azok a nagy tulajdonos beszállítóiként funkcionálnak tehát az újetatizmus "tervszerű" intézkedéseit sem a termelőerők fejlesztésének szükséglete vezérli, hanem az az igyekezet, hogy ezt a típusú állami redisztribúciót és tulajdont az ellene lázadó termelőerők rovására is fenntartsa.

Tehát akár összeállhat egy új politikai elit és állami bürokrácia úgy, hogy ez a csoport mindkét irányban, a gazdasági elitekkel és a választókkal szemben együtt legyen képes autonómiáját növelni, a technokrácia, kifinomult manipulációs technikák alkalmazásával vagy a tömegek statisztaszerepbe kényszerítése révén, így ez a rendszer hosszú idő után először itt Közép-Európában rendeződhet össze. Az áthallás elkerülése érdekében érdemes ideidézni, hogy a termelési eszközöknek az állam kezében való összpontosítását a történelemben először egy élcsapat manipulálta proletariátus (a hasznos idioták csapata) hajtotta végre egy már régen időszerű de félrevezetett társadalmi forradalom útján, tehát nem a kapitalizmus és a trösztök államosítása felől érkezvén (ezt majd később teszi), ezért teljesen abszurd lenne az újetatista államkonstrukció és a volt szovjet rendszer azonosítása.

A geopolitikai gondolkozás idejétmúlt, a világ felosztása demokratikus, liberális és kommunista birodalmakra eltereli a figyelmet arról, hogy szépen lassan ezen birodalmak mindegyike átadta hatalma egy részét a nemzetek fölötti transznacionális entitásoknak. Ez akkor vált igazán láthatóvá, amikor leomlott a vasfüggöny: az addig a Szovjetunió befolyása alatt álló országok alig várták, hogy a visszanyert önrendelkezésüket, gazdasági, katonai és kulturális szuverenitásukat újra feladhassák, és egy másik, hasonlóan nagy entitáshoz csatlakozzanak. A nemzetállam elvileg azt jelenti, hogy az állam képes megvédeni magát külső segítség nélkül, egymaga képes kielégíteni a határain belüli keresletet, valamint képes állampolgárainak mindazt az iránymutatást megadni, amire azoknak szükségük van, hogy elvégezhessék a mindennapi teendőiket. Ma már ezek egyike sem történhet tisztán egy állam keretei közt és már egyetlen ország sem képes arra, hogy megfelelő kínálatot nyújtson a határain belül felmerülő - legyen az bármilyen természetű - keresletre.

Elméletileg elképzelhető egy olyan helyzet, amikor az egész kliensburzsoázia egyetlen nagy részvénytársasággá alakul, amely az állami protokollok segítségével manipulálja az egész "népgazdaságot" miközben létéletészerűen - de történelmileg rövid távon - lassítja az (információs)technika fejlődését, (logója a "munka alapú társadalom"), preferálja a hazai törzsi tulajdonban lévő de

nem életképes vállalatok életben tartását stb, egyszóval kontraproduktívan is igyekszik a parazita és a vazallus társadalmi rétegek járadékait konzerválni.

Az ilyen logisztika gazdasági törvényszerűségei, a támogató kliensréteg kielégítésének szaturált pillanataig nem jelentene semmiféle problémát de a futamideje rövid. Mint ismeretes, a kapitalista pókerjátékos nyereségként nem kapja meg közvetlenül a vállalkozása munkásaitól elsajátított teljes értéktöbbletet, hanem csak az egész rendszerben megtermelt értéktöbblet saját tőkéjével arányos részét. Egy integrált "államkapitalizmusban" az egyenlő arányú nyereség törvénye nem kerülő úton, azaz a kapitalista verseny útján valósulna meg, hanem közvetlenül, az állami krupié könyvelése által.

Ilyen rendszer azonban soha nem volt, és a tulajdonosok közötti eredendően mély ellentmondások miatt, soha nem is lehetséges, annál is inkább nem, mert - bár az ellenérdekelt csoportokat (a járadékos értelmiség segítségével) igyekszik kiebrudalni a Paradicsomból - a kapitalista tulajdon olyan univerzális hordozója, mint az állam kiváló célpontja lehetne egy társadalmi forradalomnak.

Ámde.

Közben bekövetkezett a baloldal történelmi csődje, és láthatóvá vált, hogy az elárult eszményeik meddőhányójaként miként váltak a kívánatos, de egyenlőre elérhetetlen osztály nélküli társadalom élharcosaiként eme kollektivista és forradalmi elmék a nemes gondolati struktúráikkal egyetemben, az őket részvénypakettel is honoráló korporációk halálgyárainak és vállalatainak, a világot ökológiai, eugenetikai szakadékba taszító ideológiai és gyakorlati politika szekértolóivá és védelmezőivé.

Nem találunk egyetlen korábbi pozitív "hőst" a szellemi életből aki észrevette volna saját möbiusi mutációjának mutatványát: olykor ugyanott maradva korábbi helyén, egyben (de sokszor akaratlanul) átkerült a rossz oldalra vagy észrevette volna, hogy a hagyományos gondolkodása értelmében már csak rossz oldal van és ő annak *goebbelse*. Lásd jelen.

Az, hogy nincs helyettük jobb sőt csak rosszabb, az nem menti, sőt minősíti őket, ahogy (mindenkor) átadták a terepet a még rosszabbnak. Az őket meghaladó rezsimek elleni, (sokszor saját korábbi tanaiknak ellentmondó) történelmietlen nézeteikkel legitimációt kereső ellenforradalmuk bukásra ítéltetett.

Ebben a körben ugyanis illendő lett volna annyi történelmet ismerni vagy a tanokból felidézni, hogy Európa szelvényesített, nyugat-keleti lejtésű, aszinkron történelmi-struktúrális zónákra bontott társadalmában a honfitársak feletti kizsákmányolás monopólium jogát elvenni az újaktól és visszaadni a régieknek : ez eddig még soha nem sikerült.

Hídszerkezetben visszahajolva a tételindító sorokra és ezzel egyben utalva a látszólag ismétlődő történelem *Vishnu* szekérének nyikorgó kerekére: feltételezhetően az *Osztrák-Magyar Monarchia* múltja lesz *Európa* jövője. A *Monarchiában* a

nemzetiségek elszakadtak a földterülettől, a *Habsburg Birodalomban* mindenki úgy definiálhatta magát, ahogy akarta. A mai kommunikációs és közlekedési lehetőségek hálózatában lényegtelen, hogy pontosan hol vagyunk fizikailag, Európa bármelyik részén vállalható és megtartható az identitás mert bármerre vetődik is a halandó, hazáját csigaházként magával viheti. *Otto Bauer* (a 20. század osztrák szociáldemokrata gondolkodója, főműve *A nemzetiségi kérdés és a szociáldemokrácia* [1907], sokan az *Európai Unió* egyik előlátnokának vélik) írta, hogy az ember bárhova is megy, meg kell, hogy tudja őrizni identitását mert egy földrajzi terület nem lehet már egyetlen csoport tulajdona. Ha ez így alakul akkor ez lehet az egyik módja annak, hogy a régió ritkítsa azokat a konfliktusokat, amelyek ma, a különböző diaszpórák ilyen közelsége miatt és a harmadik világból történő beáramlás mellett állandósulni fognak.

Az emberi test bőrszine a bézs lesz, de ez még odébb van.

(Hortobágyinak Látszó 2011. A "Vári Kutyák & Cicák" honlap levelező tagja.)